

РАБОТНИЧЕСКА ИСКРА

Орган на Работническата Комунистическа Партия в България.

RAB. ISKRA, Organ der Kommun. Arbeiter-Partei Bulgariens.

Organ of the Bulgarian Communist Workers' Party.

Organe du Parti Ouvrier Communiste. de Bulgaire

АБОНАМЕНТ: 10 броя — 10 лв., 20 броя — 20 лв., 40 броя — 40 лв. Един брой — 1 лв. Двоен брой — 2 лв.

Адрес: Ж. Дикиджиев, ул. 25 линия № 2 — Варна
Adresse: Sch. Dikidjef, 25 linia № 2 — Warna (Bulgarien)

От Генуа до Лозана.

Когато преди година всесветската империалистическа буржуазия се събра в Генуа за да търси изход на своето безисходно предсмъртно критическо положение, тя се срещна с непреодолимите препятствия на рушашия се стар мир. В Генуа мировите империалисти се убедиха, че те не са способни да заличат своите смъртни рани, а оставиха да се справи с тях времето. Но времето остана само като студен свидетел на разюзданите крвожадни и грабителски страсти на алчните и не наситни капиталистически интереси. Времето само даде възможност на кризите да назреват с прогресивна бързина.

Прекратената международна империалистическа война, под революционния натиск на западно-европейския и руския пролетариат, не даде възможност на империализма да разреши въпроса за владене на мировите пазари — включени в тѝ наречения „Источен въпрос“.

Достатъчно беше революционната енергия на международния пролетариат да бъде смазана идейно от социал предателите на II-я интернационал, и реформо-комунистите на третия, и физическите империалистическата контр-революция, пак на международната сцена да издъхне тлеещия пожар на кървавите империалистически стълкновения.

Турската буржуазна революция, която под формата на национално движение погребва феодализма турско господство, кореняще се главно на малоазияското бейство и пашалък, издигна на сцената младата турска империалистическа буржуазия. Турската буржуазия, разчистила сметките си с султанския феодализъм, бързо се оформи и черпяща сили от възраждащата се руска империалистическа буржуазия на Ленин и Троцки, намери достатъчно сили да може да парира с загиваващия западен империализъм.

В западна Европа империализма не може да вбродушеви пролетарианите маси с националистически буржуазни идеи, това което можа да направи Кемал-паша с турските селски маси или Ленин и Троцки, прикрито зад комунистическа и революционна фразеология.

Времето, което западния умирающ империализъм искаше да използва за себе си, не само продължи кризиса на неговото вътрешно разложение, но на против, то да-

де възможност на възраждащия се източно-европейски и азиатски т. е. руско-турски да закрепне.

По нататъшното развитие безусловно вървяло би в същата прогресия и равновесието би се изменило в полза на изток. Това ясно се констатира днес в Лозана. И ако, даже, в Лозана се доде до някакво наложено пред сгра на неизвестността споразумение; то ще бъде само споразумение временно, за да даде възможност на мобилизиране на всички сили и средства за решителни кървави империалистически стълкновения.

Бързото военно организиране на държавите от тѝ нареченото малко сгласение: Чехия, Полша, Румъния и Сърбия от французки генерали; смяната на Английското правителство на Бонар Лоу, и моменталното пристъпване на търсене допирни точки между руския и английския империализъм, довеждат до ситуацията в надвечерието на генуезката конференция. Англо-Руско-Германския блок в Генуа против Франция, с падането на Бонар Лоу и пристигане пак на съветския Красин в Лондон, показва, че империализма се връща в същата заджнена улица в която беше след Версаил до Генуа.

Империализма върви назад към своето прекъснато разрушение, повръщането му към Генуа и Версаил е без една крачка до фактическата война, която бе прекратена от революционния натиск на пролетариата. Ето защо едновременно с туй ние виждаме, като реакция на империализма повдигане революционната вяла която се започва сега от Германия. Где бе свършила — от Рур.

Както буржуазията тѝ и пролетариата, ако не днес, то утре ще се изпречат пред новите дилеми: империалистическа или гражданска война.

Перспективите говорят за това, че буржуазията ще излезе, с по слаби сили, тѝ като тя губи заблуждаващата сила на своите агенти от II и III интернационали, а пролетариата е възраснал идейно и боево чрез Раб. Ком. Интернационал. Разликата е само там, че буржуазията изгубила своето морално давление чрез опортюнизма на социал и комуно предателите, ще употребява по силни кървави средства, на което пролетариата трябва да бъде готов да отговори с биево революционно достойнство.

Ганювщина.

Героите на Вазовските наивни чичовци разчитаха не само в силата на черешовото топче, а и в хитростта си. Епохата, когато разбогателата част от средновековното еснафство в България требваше да пресочи прага на буржуазно-капиталистическото поприще, само чрез трупа на султанския феодализъм, в страната — съзнанието на българското трето съсловие — буржуазията варираще между еснафската наивност и буржуазната лукава хитрост. Чичовците разчитаха, че черешовото топче от една страна ще всели кураж в нерешителното еснафство и от друга ще уважава и изплаши султанския аскер и башибузук. Българската буржуазия заседнала по онова време в Румъния и Русия или примиряващата се с султанското господство, се старееше само да увеличи по един или друг път дреб-

ната буржуазия и пролетариат в своето революционно русло и на костите им, с помощта на чуждото въжшно буржуазно вмешателство, да изгради своето буржуазно господство в България. И действително черешовото топче не можа да устои срещу съвременната му военно-стоманена техника, но за буржуазията то изигра желаната историческа роля. Над крѝвта и костите на панагюрци, батакчани, перущичани и пр. изникна буржуазна България.

Емиграционната разбогатяла в Русия, Румъния и Сърбия българска буржуазия получи власта на освободена България от ръцете на руския монархизъм срещу солидни политически концесии. При тези нови условия чичовщината на нарождащата се из еснафските разбогатели среди буржуазия, с свойствената и дребно буржуазна душа на алчност,

скъпост, наивност, дребна лукавост и хитрост се изрази в типичната българска ганювщина. Бай Ганю е детето на българската буржуазия които в своята алчност за келепир, често с сметка и без сметка я кара право през просото, без да се свени какво ще кажат хората за това — нали е за келепир?

Назадността на българската икономическа действителност не можа да създаде ни истъжения жентлеменски кланокрѝвен английски буржуа, ни французки деликатен банкер, ни германския нахален търговец. Ето защо и българската буржуазия все още не може да се отриси от полуснафската и полубуржуазна ганювщина и в всяка нейна крачка всякога прогледва маниера на еснафската подлост. Същото явление, произтичащо от същите причини, за велико сгласение ние сме принудени да гледаме и в средата на българския пролетариат, не отриси се още от специфичността на българската дребно буржуазна стихия. Податливостта на работническите широки маси, да се увеличат, по подхвърлените им най-плоски абсурдни политически задачи; да се прегъват пред властующите котерин или да се лжотят по празни обещания е важно понятие при нашите условия.

Широко социалистическото съществуване, основано на ганювщината и крѝпяще се на влиянието на цел ред милионери и буржуа в страната, успя да овлече част от работническото и еснафлѝка и да се издигне до съблазнителната буржуазна власт. Разбогателите вождове на широкия социализъм, днес вече напълно се емансипираха с най-реакционните буржуазни котерини и чисто по ганювски сметки за келепир влезоха в черния блок, в името на „социализма“. Разбира се, че тези „врагове“ на буржуазния капиталистически гнет и работнически „защитници“, беха добре дошли за буржуазията. Нали е за келепир?

Тесняшката буржуазия, която заговори за комунизъм и революция, направи обаче, тежка и нерешителна крачка, и привързала зад себе си повече пролетарски елемент, не можа тѝ ловко да се извърти. Тя се задържа повече на крѝстоплътя, неможа своевременно да прибере килимчето си и стана за посмешище на ганювци, чичовци и буржуазията.

Тесняшката буржуазия, без собствен план на действие и безидейност, от пролетарска революция премина непосредствено към буржуазно часно собственическо строителство и власт. Нейното черешово топче не пукна, фѝртуната на щастието не и се усмихна и тя не доде до кокала на власта, но като орѝдие на московския болшевишки империализъм, тя не остана без келепир. Нейния план, безидеен, и не обмислен днес, я доведе до политическа катастрофа.

Идеята за „работническо селско“ дребно-буржуазно правителство е окончателно дискредитирана, както в лицето на дребната буржуазия тѝ и в работническите не съзнателни маси.

Земледелската дружбашина излезе много по практичен ганю, защото идеята за селско-занаятчийска власт, като власт привидно дребно-буржуазна е много по близка до сърцето на дребната селска и градска малоимотна буржуазия от колкото работническо-селска, затова тя я по-леко възприема и масово подкрепя дружбашите.

Тук дружбашката буржуазия употребя и един неочакван демагогски

Партии, които предимно се състоят от градски и селски малоимотни, каквато е тесняшката, е всичко друго, но не и една боева, революционна партия на работническата класа.

Из статията: „Тесняшкото работническо-селско правителство“, брой 4 на „Р. И.“ от т. г.

маниер срещу теснящината, който безусловно ще подеждава сжкрушаващо върху селските дребно буржуазно „комунистически“ маси на тесняците. Тесняците са ужасно озлобени и зашемадени от този удар. Законопроект на правителството, за „селските комуни“ е куршум право в сърцето на тесняшките властолюбци. Но за останалата буржуазия няма нищо по практично, за да сразят кекавите тесняшки недомислия. И действително, що не естествено има в това, че буржуазията чрез своята власт се заема да привежда в живота тесняшкия комунизъм, като лечебен модус за съвременния капиталистически кризис; когато и тесняците като „комунисти“ си задават същите цели по своето, чрез работническо-селско правителство да цирят болките на същия строй. Тук в плътицта и приомите няма разлика. Само, че до сега тесняците искаха да изведат капитализма из неговото катастрофално състояние, чрез болшевишкия „комунизъм“, а буржуазията иска да усъществи, дребно-буржуазния „комунизъм“ с методите на капитализма. Менячат се само ролите. ганювската хитрост може да смущава само дребно-буржуазните фантазйори на теснящината, защото тесняшката „комунистическа“ демагогия ще изхвъркне из главите на селската дребна буржуазия, щом става дума за експлоатация на частната и собственост, и ако същото се приложи към градското малоимотно гражданство ще се прѝсне и то.

Пролетариата, обаче, свидетел на тези ганювски надхитрявания за власт и келепир, като класа безимотна, в своето съзнание не може да бъде засенен ни икономически, ни политически. Пролетарската идеология за комунизъм изключва частната собственост, а в революционната тактика дребната буржуазия като фактори на пролетарската диктатура и колективното комунистическо строителство. Типа на буржуазните „селски комуни“ (не общини, тесняшки „комуни“, разбира се) могат да се явят и действително средство на буржуазната държава за колективна експлоатация на самозабравилите се частни собственици, и това би било добре, защото буржуазията експлоатирайки дребно-собствения елемент, ще го пролетаризира и организира и той действително може да се отзове в редовете на пролетарския боев революционен комунизъм. Но тя това нема да направи. Стамболийски се в много учи у Ленина, и ако Ленин е бил способен, да издава декрети само с агитационна т. е. демагогическа цел, да увеличи пролетарските маси пидир дребната буржуазия, защото и Стамболийски да не прави същото да разбива дребнобуржуазните маси и да ги разграничава от пролетариата, — когато това изискат стратегите на буржуазно-капиталистическите класови маневри. От всичко това може да излезе само едно разлагането на теснящината, да се ускори и доде до своя логически край: тесняшката буржуазия открито да застане на „общ фронт“ — с опозиционната буржуазия, прикрита под новата форма, на борба против тиранията на дружбашите, по примера на широките. Тѝ че, вратата за теснящината в блока е отворена и тя в силата на необходимостта, за самосъхранение, като котерия, открито или прикрито трябва да влезе. Но какво щели да кажат хората? Това за тесняшката буржуазия не е важно, тя сжжителства вече с дружбашите на 17 ноември в общ фронт, сжжителства с буржуазията в парламента, а най после нали е за келепир! Но! за пролетариата целата тази ганювщина е солиден урок за класово самосъзнание.

Тогавашни функции

Машината — червения бурнос...
Тя е машината, машината, разбраха...

Издана е в Русия...
Тя е машината, машината, разбраха...

Да, пролетарията ще види нашия факел...
Тя е машината, машината, разбраха...

Шом пролетарията тръгне по нашия път...
Тя е машината, машината, разбраха...

ВЪНШЕН ПРЕГЛЕД.

Революционни стъпки в Рур.

Събитията в Рур от ден на ден се очертават все по ясно. Борбата, която до преди месец беше борба империалистическа между френските и германски капиталисти; днес е вече явно гражданско-класова между рурския пролетариат и френско-германската буржуазия.

Единствена Германската работническа комунистическа партия на чело на най-сжзнателната и революционна част на Рурского работничество, борейки се едновременно против френско-германската буржуазия и общия фронт на нейните орджия от II—III и III интернационали и социал-християнските не-сжзнателни работници, се спремил чрез революционни удари да разшири големия конфликт до социална революция за диктатурата на пролетарията и комунизма.

ДОПИСНИ.

Варна.

Илюзия и действителност.

Своистенно е на еснафина при тържествени празнични случаи да прикрива своята идейна и материална вътрешна пустота с външен буржуазен блесак. Ето защо тесняшките „вождоте“ еснафи комунисти са способни да прикриват вътрешната слабост и празнота на своята партия с външна блестящата обстановка. Тъй стана и празнуването на Първи май тази година от Вар-

ненска тесняшка еснафска партия. Понеже „вождоте“ беха уверени, че „убитите духом“ от тех работнически маси няма да се решат да напуснат господарската робска работа, а пред буржуазията теснокомунистическите еснафлжк, поне външно, на глед, не искаше да се самоизобличат в своето безсилие, — обявиха, че техните „грандиозни“ митинги и манифестации, ще се състоят, не на първи май, а между първи и втори май т. е. после прекратяване на работата в фабрики и работилници, после 6 ч. вечерта. Тъй фалшифициран, от фалшификаторите на комунизма, първи май, с помощта на музика, хор и други салтанати даде на тесняшките фантазйори илюзията за техната масова сила и „могъщество“ в Варна. Обаче требваше да се минат само четири дни действителността да разруши наваяното майско благодушие у тесняшките еснафлии.

Срещу 5 май беха внезапно произведени ред обиски и арести от сжюзническата на тесняците дружбашка власт. „Вождоте“ на Варненския тесняшки комунизъм: Кондов, Димитр Попов, Крайчев и др. беха арестувани.

Обезглавените тесняшки функционери беха свикали на митинг „масите“ да „протестират“ и „да си искат“ от правителството „водачите“. Но на позива 5 хилядните маси останали глухи, любителите на празненствата и салтанатите не обичат сериозните дела.

Пред събранията няколко десетки тесняци и няколко стотинци сеирджии — „любители на какво ще стане?“ — адвокат Страхимиров, след няколко думи, прочете (чрез три реда) на бързо, готовата резолюция. Заедно още с четета на резолюцията, се изтжква един думбазки тип тесняк с стереотипните думи: „Дисциплина, не се подавайте на провокации и всички мирно и тихо... по домовете си“. И митинга който продължи всичко 8 минути се закри. Обезглавените тесняшки революционни маси не знаеха и не беха способни да предприемат нищо повече и предоставиха по нататък пълна свобода на дйствие на дружбашките власти по отношение на арестуваните „вождоте“.

Този факт доде навреме да докаже и на най-заслепените работници навъртащи се още около тесняшките адвокати, че всичко онова което се крепеше зад червеновинената тесняшка завеса е гнило и не способно, не само за борба, но и за най-малка самоотбрана. Това показва, че е настъпил момент, когато срещу насилията на буржуазната власт не може да се отговаря с любителскиите на зрелища еснафски маси от тесняшката партия, а с непосредственото революционно действие на сжзнателните елементи на работническата класа, чрез Българ. Работ. Комунистическа Партия.

На единния фронт!

гр. Троян.

В т. 4 от конгресните решения от 1908 г. на „учителската солиал-демократическа организация“ вписана после „комунистическа“, плюла сетне на тая си декора чрез новото си кръщение от ходжите Кандевци и К-о, се чете: „Отхвърля (конгр. б. н.) каквито и да било общи акции с учителски и др. организации стоящи вън (тогава б. н.) от соц. дем-ция (сега комунизма б. н.). Просто и ясно! Но „времена дойдоха нови (не тия са от 908 г. б. н.) казват чаушите на организацията, и трябва да променим и нагодим тактиката си съобразно тях!“ И я свършиха! Тая нова тактика гласи: „Държавни наемници, единна е вашата мизерия — единна трябва да бъде и вашата борба! Наредете се, без разлика на политически убеждения, под знамето на единния фронт и се борете за по-голямо парче хляб!“ (гледай всички броеве на „Уч. Искра“ т. г.) Организационните щабова, на тия кжм които се обржцат, стоящи „вън“, специално „Бжлг. Учит. Сжюз“, се малко опжват, но „другарите“ с такт и умение, се постигат пешо: — В Троян на 1, 2 и 3.IV тесняшката учител. организация и „Б. Ц. Сжюз“ си устройиха полюбовно, братски сжвместна педагог. конференция, против каквато „др те“

тъй ревеха в миналото. Рефератите разпределени между им. Тесняк четете „Трудово училище“. От реферата и дебатите, водени на маркисическа почва (?) се разбра (?) че раждането му носи само трудовото общество! (макар и мжлком) да признае противното поддржано от „сжюзистите“. Пжк до тогава, до трудовото общество, ще си живее и цари днешното книжно уще, осждено от „другарите“ и сжюзни шампи като негодно, с неджзи, болно и като фабрика за кухи, а не за живата чов. фигури и т. н. Трябва пак да се „поресформира“, „изкжрпи“, „излекува“ — зер далеко е трудовото! По тия вжпреси, разгледани в други реферат и, „др-те“, абстрахирани от трудовото у-ще вече, усжрдно предлагаша чешит рецепти и кжрпежи, каквито прогнилите сжюзни умове не можеха роди. — Да, когато днешния буржуазен строй, с неговите институти и надстройки, специално педагогическите дисциплини, като буржуазна идеология, е вече разклатен, е пред гроба си, и задачата на гробаря му комуниста революционер е да го отрече, сжбори и погребви, и си изгради нов строй на комунистически начала. „Другарите“, опрени на маркисическата философия, са се отдали на доброволна кучешка служба на буржуазията — пожарникари на пламналия в огън буржуазен строй и продължаване кжржавите му дни. За пискюл на туй отгоре, тесняче се изтжпанчва и провникна: „Господа, (кжм конференцията) другаря В. П. е уволнен! Нека от името на конференцията се прати до Омарчевски нящо като поздравително писмо (несмеейки протест б. н.) да се амнистира другаря!“ (текстуално). „Прието!“ Сжщо се приемат и други молби и поклони пред власта, орташко с сжюзисти. А в бр. 23 на гаснеющата си „Уч. Искра“ тесняците учители ржкоплекат и изпадат в телешки вжзторг от Еберт-Носкиевате социалистически (?) просветни реформи в „соц.“ Германия. Така говорят: „Социалистите, в борбата си с буржуазния блок, искат изхвжрлянето на противоречивите и тенденциозни учебници по История и вжвжване нови чрез конкурс на годени за обучение младежта в републикански дух!“ — в Еберт-Носкоев републикански дух! Утре „другарите“ ще сторят сжщото и кжмто другарите им „социалистически“ чуда, венец на които е убийството на Каря и Роза и предстоящото на Хюлца, заради кожата на тая „социал.“ република.

Плевен.

Неможе тесняка да не се надуе, когато мисли да издеа адвокат терменология буржуазията и дружбашчината. Сжщо той не може да не надува и цифрите. Така напр. в бр. 266 от 2 май на работ. вестник се сжобщава стереотипно манифестацията пред обед 2 хиляди, а след обед 4 хиляди. Левичарите молят манго да посмали. Пред обед манифестацията имаше 214 реда X 4 = 856 души живи, а остатъка до 2-те хиляди са купени от Чичикова които продаваше в Русия преди 112 години само мжртви души. Ако не беше докарана от с. Бохут хубавата музика и не беше сжобщено, че манифестацията ще се завжрши после с речите на „храбри“, адвокат Хчлачев и пресимпатични кмет на комуната и с хоро; то и горнето число нямаше да имат тесняците. Защо?

— Защото тия манифестации станали смешни. На 15 IV дружбашките на коне и магарета манифестираха. На 29.VI плевенските юнаци, туристи, зедно с фашистите на чело на воена музика, сжщо манифестираха, а на 1 май вместо да си прегледа работничеството сметките за една година, за да види защо то губи своята позиция, защо всичко се свежда само до червено-винената бюлетина, — него с бохутската музика водят на хоро. Разбира се кла-

совосжзнателното работничество отсжтствава. Редовете беха пжлни с общински служаци, с партийни бюрократи, който от 6 часа заранта тжрсяха калабалжк и ония младежи които сж постоянни посетители на вечеринките и хората при памятника. Нека тесняшките бюрократи си вземат бележки, че не с надути цифри ще утешат своя опортюнизъм; с сапунчени мехури революция не се прави. Верен на себе си Кабакчиев на 1 май е казал: „Нека буржуазните котерии заради власта се хванат за гушата, тогава работничеството ще изтжгне власта от ржцете им“. . . Това значи: яж бабо за да порастеш. — Ако идеолога на тесняците е открил Америка, защо тогава са нужни надути цифри?

Нека всеки работник сам потжрси отговора.

Хасково.

Как се борят тесняшките партийни членова за 8 час. работен ден и неделната и празнична почивка.

Не за пръв път тесняшката партия е свиквала протестационни сжбрания за неприлагането на закона за 8 часовия работен ден и неделната и празнична почивка, в които сжбрания обаче се лжжат и заблуждават самтте работници, че тесняшката партия е единствената която си е поставила за цел да води борба за прилагането на тоя закон, и че тя е единствената която защитава работническите интереси. Че това е лжжа и заблуждение се вижда от следните факти: членовете на тесняшката партия Тадев и Гавраил Паскалев заставиха работниците си да работят поради Велик-ден и в празнични дни. Сжщо члена на партията им Борис Белев е заджржал работниците си да му работят срещу Велик-ден не 8 часа, а 24 часа, като за този им тежжк труд им заплатил само по една обикновена мизерна надница. Сжщо Коци Николов е принудил работниците си да му работят извжрредно. Е добре Господа шарлатани, когато вие сами като господари нарушавате закона, защо се свикате протестационни сжбрания? Обяснете на работниците да ви разберат какжв чешит сте вие защитници на работническите интереси, за да ви дадат заслужения ритник.

Плевен

Тесните останаха верни на своята демократичност. По сжщия път вжрвяха широките и отидоха на букащето. Днес тесняците заеха тяхното място, понеже природата не тжрли празно място. До гдето гжрмяха, че те са за економите за радикалното използване по ступански начин на градските селски ступанства, днес виждаме друга вжлна, — даване на тжргове и предприемачи.

Едно от най-доходното предприятие — интизап плевенската „комуна“ даде на предприемач.

Свиха се стопанските знамена на тесняците, премахна се ябжлката на раздора между карьеристите, кой да сжбира „стотинките“ на вимата. Мнозина работници не вярваха, но като прочетоха в плевенския общ. вестник брой 29 от 28.IV се убедиха в делото на „комунарите“.

Много думи се изляха в предизборната агитация вжрху градското стопанство и много сапунени мехури се получиха. Общинския магазин е в ржцете още на дружбашките. Те го не предават на Плевенската янглжш комуна, защото искат ревизия. Ревизията не иде, защото е на път новата заповед за разтуряне на недоносчето — Плевенската „комуна“.

Днес всекой работник вижда, какво значи кжор-сокак, — когато тесняците наливат ново вино в стари мяхове, то значи да си пленник на буржуазията да й пазиш капитала, и срещу това да й чистиш улиците, да издаваш наредби, когато никой не желеа да ги изпжлни. Това е Плевенската комуна. Значи голяма фирма — бедно положение. То е сжщата демокрация, каквато имаме в Русия, само, че фирмата е сжветска, а Плевенската дребно буржуазна община се нарича „комуна“.

